144. ՔՅԱ̈ՍԻԲՆ ՈՒ ԻՐԱՆ ԷԾԸ

Մի քյա̈սիբ մարթ ա ըլըմ։ Սա̈ մի ղատ էլ ա ունենըմ չի, մի էծ ա ունենըմ։ Ինչքան սրա̈ տուն ղոնաղ ա կյա̈լի, սա̈ սուտ տա-նակը սըրըմ ա, ասըմ ա. «էծը մորթիլ դեմ»։

Ղոնաղնին էլ ասըմ են. «Չէ՛, ուզիլ չի, մորթիլ մի»։

Նա̈ էլ գյլիս ա տքանըմ, ասըմ ա. «Չէ՛, մորթիլ դեմ»։

Վերչը ղոնաղնին քյնըմ են, էծը մընըմ ա։

Մի անքամ էլ նույն ղոնաղնին կյա̈լիս են տրա̈ տուն։ Սա̈ ըլետ տա̈նա̈կը սըրըմ ա, ասըմ ա. «էծը մորթըմ եմ»։

Ղոնաղնին ծեն չեն հանըմ։ Սա̈ քյնըմ ա իծի կողքին կաղնըմ, ասըմ ա. «էծը մորթըմ եմ»։

Ըլետ տաղ են անըմ, վերչը տենըմ ա ըլա̈վ վըեչ, էծը վեր ա քցըմ, մորթըմ։

Կնիկը, վըեր տըենըմ ա, ասըմ ա. «Վի՜, վի՜, ա՛ տղա, ղորթ մորթեցի՞ր»։

Ասըմ ա. «Բա ի՞նչ անեմ, օսալ ղոնաղի հերն էլ չի ընծեցի՞։ Ծռեսուն հետ ասեցի. «Մորթըմ եմ, մորթըմ եմ», լալկվել են, մինն էլ ա ծեն չի հանըմ. բա էլ ես ի՞նչ անեմ, վըեր մորթեմ վըեչ»։